

Туй като рече тя поздрави Главка и отиде въ градината за да полѣ цвѣтъята.

— Горката Недя, рече въ себеси Главкъ, като я гледаше да отива, голѣмо е твоео злополучіе! не виждашь земята, нито слънцето, нито морето, нито звѣздытъ; не виждашь нито моята Иона.

Послѣдната тѣзи дума докара на ума на Главка сладостното въспоминаніе на минълата нощъ, но Клодій който доде побърка му размисленіята. Трѣба да забължимъ че Аевинянитъ, който бѣше вече повѣрилъ на Клодія първата си срѣща съ Иона и възбуденото въ него отъ нея чувство, не рачаше сега нито името ѝ да помене предъ него; толкози можи да распади любовта му минълата вечеръ; той видѣ Иона очарователна въ хубоститѣ ѝ и непорочна посрѣдъ веселитѣ и развратены млади на Помпея, видѣ колко бѣ тя привѣтлива, колко искусно поддържаше веселбата въ този аристократическій кръгъ, като налагаше въ сѣщото време почитаніе и приличіе и обуздаваше наклонната имъ къмъ матеріалността натура, и въ противоположность на баснята за Цирка преобразяваше скотоветѣ на чловѣцы чрезъ вълшебната сила на душевнитѣ си дарованія и на ума си.

Нѣкои отъ тѣхъ, поматеріалисты, като не можахъ да уразумѣятъ силата на душата ѝ, оставахъ очудены предъ вълшебството на нейнитѣ прелести; а други, лишены отъ поетическо чувство, наслаждавахъ са поне отъ слушаньето на мелодическія ѝ гласъ. Като гледаше Главкъ Иона, посрѣдъ таквази атмосфера, непорочна и животворяща сичко около нея, осѣти първий, може бы, пакъ, сичко което можеше да му вдѣхне неговата природа; той разумъ колко сж были недостойны за чиститѣ му помысли досегашнитѣ му другари и веселбы; стори му са че една черна завѣса са махнж отъ-предъ очитѣ му, и измѣри пространството между себеси и другаритѣ си, което до тогасъ са покрываше отъ шѣглата на разврата; и дърскостята която го насърчи да хвърли око на Иона принуди го да подигне ума си къмъ повъзвышенъ кръгъзоръ. Той осѣти че призваніето му отъ сега е да са възвышава надъ другитѣ. Ето защо той не можаше да произнесе предъ единъ простъ и обыкновенъ чловѣкъ онуй име, което звѣтъше армонически въ живото му въображеніе. Иона не бѣше вече заради него привлекателната дѣвица, която едно време бѣше видѣлъ, тя не бѣше вече едно просто пріятно въспоминаніе; Иона бѣ вече царица, богыня на душата му. Кой не познава по опытъ туй чувство? . . . който го не познава той нито веднажъ е заливвалъ.

Когато слѣдователно Клодій поменж въсторженно за хубоститѣ на Иона, Главкъ съ упорство и отвращеніе си мисляше какъ смѣяхъ